

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk**LAKSHMI ASHRAM NYT**

Januar 2007

Kære venner!

For det første ønskes I alle sammen et rigtig godt nytår. Jeg håber, at 2007 vil blive et år, hvor der skabes mere fred i verden, end vi ser det lige nu. Jeg er glad for og stolt over at kunne udsende dette Sanchar til jer.

SANCHAR 100

Radha Bhatt, Kanti Behn og David Hopkins har skrevet specielle artikler til dette Sanchar om forbindelsen mellem Lakshmi Ashram og "Lakshmi Ashrams Venner", ashrammens 60 årige historie og miljøarven efter Sarala Behn.

I år vil der ske en lille forandring for "Lakshmi Ashrams Venner". Jeg vil starte en mere formel forening med vedtægter, bestyrelse og kontingent. Indtil nu har det været mig som enkelt-person, der har været ansvarlig for administrationen, og det er faktisk ikke helt lovligt ifølge det danske skattevæsen. Det har stor betydning netop nu, fordi vi har modtaget en arv efter Svend Otto Sørensen, som døde i efteråret. Hvis "Lakshmi Ashrams Venner" er en forening, kan vi måske undgå at betale boafgift. I vil dog ikke føle nogen forandring, dette er kun for at gøre det mere "lovligt". Og derfor indkalder jeg til

STIFTENDE GENERALFORSAMLING søndag den 4. februar 2007 kl. 14
på Vestervangskolen, Stadionvej 81, 2600 Glostrup (indgang ved den store globus)
Program: se den grønne folder, der også indeholder forslag til vedtægter.

Svend Otto Sørensen og hans kone Inger Marie, som døde for nogle år siden, var de to personer, som startede forbindelsen med ashrammen for ca. 40 år siden.

Som sædvanlig skal lyde en tak for alle sponsorpengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, landsbyarbejde og meget andet.

"Lakshmi Ashrams Venners" girokontonummer: 314-1861.

Sponsorship:

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Bemærk: ny e-mail-adresse og ny hjemmeside-adresse

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

SANCHAR 100

“Sanchar” og “Lakshmi Ashrams Venner” – En lang rejse

Af Radha Didi

Så vidt jeg ved, blev forbindelsen mellem Danmark og Lakshmi Ashram først etableret i 1960, da Marie Thøger var en tur i Indien. Hun mødte Sarala Behn i Indore, fulgte med hende til Lakshmi Ashram og blev her i nogle dage. Det er muligt, at de korresponderede med hinanden, efter at Marie var vendt hjem til Danmark. I hvert fald gav Sarala Behn mig Maries adresse, da jeg i 1965 forlod Kausani for at tage til Danmark. Hun sagde: “Kontakt hende, hun er vores ven.” Således var hun den første af ”Lakshmi Ashrams Venner”. I løbet af dette mit første 10 måneders besøg i Danmark havde jeg ikke mulighed for at kontakte Marie, for hun var i Østpakistan (nu Bangladesh) hele året.

I oktober 1965 ankom jeg til København, inviteret af Roskilde Folkehøjskole for at deltage i deres vinterkursus. Mens jeg boede i Danmark, fik jeg mange venner fra alle dele af landet, for efter at have afsluttet kurset på Højskolen rejste jeg rundt i Danmark – fra øst til vest og nord til syd – for at få en fornemmelse af arbejdet i folkeskolerne. Jeg gav en liste over alle disse venner til vores ashrammedarbejder, Devi Puraskar Bhai, som det følgende år skulle til Danmark. Senere blev et stort antal af dem vores fælles venner, og venskaberne eksisterer også den dag i dag. Men frøet til ideen om at skabe ”Lakshmi Ashrams Venner” blev sået af Devi Puraskar Bhai. Han var på Roskilde Folkehøjskole i 1966-67 og var taget til et møde i København for at holde et foredrag. Her mødte han Inger Marie og Svend Otto Sørensen. De blev meget betaget af at høre om aktiviteterne på Lakshmi Ashram og deres betydning i Himalayabjergene, og de udtrykte over for Puraskar Bhai stor iver for at støtte ashrammen. Han blev meget glad og foreslog dem, at de skulle danne en uformel gruppe af venner, som ville holde kontakt med Lakshmi Ashram og foretage sig, hvad de nu var i stand til fra tid til anden for at imødekomme ashrammens behov.

Da Puraskar Bhai vendte hjem til ashrammen, fortalte han mig og alle vores medarbejdere om denne nye ide og de muligheder, det kunne give. På den tid stod ashrammen i en alvorlig økonomisk krise, men alligevel, husker jeg klart, var mine medarbejdere og jeg ikke straks parat til at acceptere oversøisk bistand, fordi vi inderst inde følte os dybt forpligtede over for den tanke kun at bruge lokale midler og lokal hjælp til vores arbejde. Efter en lang proces af dyb selvanalyse af spørgsmålet, kom vi sammen til den konklusion, at en hjælp, der blev tilbudt individuelt af vores danske venner, der havde en sand forståelse og hengivenhed, ville være en støtte fra person til person. De følelser af ‘os’ og ‘dem’, som opstår hos folk i forskellige lande, der er delt af politiske grænser, og som også findes i regeringer og deres parallelle fondskontorer, ville ikke være de samme mellem enkeltpersoner, for menneskeheden er ens verden over. Hvor er stedet for deling af grænser og nationaliteter? Hvis et menneske bliver inspireret af kærlighed og hengivenhed til at imødekomme fysiske behov hos et andet, så kan dette andet menneske til gengæld hjælpe giveren ved at dele menneskelige værdier. Vi kunne virkelig yde denne hjælp til vores danske venner ved at fortælle om værdierne i Gandhis filosofi og Sarvodaya¹-tanken (landsbyarbejde). Vi kunne berige deres liv med nye tanker. På basis af en sådan forståelse besluttede vi at acceptere en person til person støtte, dvs. hjælp til de unge piger, som kom til ashrammen for at få uddannelse. Denne proces med diskussioner foregik i løbet af vinteren 1968-69.

¹ Sarvodaya: betyder ”alles velfærd”. Gandhi ønskede, at der skulle være en Sarvodaya-arbejder i enhver landsby, som ville hjælpe og støtte folk.

Via Inger Maries bestræbelser voksede antallet af mennesker, der involverede sig i "Lakshmi Ashrams Venner", hurtigt. Nogle af disse venner kendte allerede os og ashrammen godt, da de kendte Puraskar Bhai og mig, og de blev med stor interesse en del af gruppen. Noget, der er værd at fremhæve særligt, er, hvordan "Lakshmi Ashrams Venner" havde gjort indtryk på nogle Lions Clubs i Danmark, hvilket resulterede i, at et stort antal klubber, den ene efter den anden, begyndte at støtte uddannelsen af bestemte piger i ashrammen i ti år; ligeså fortsatte antallet af individuelle venner også med at vokse.

Her i ashrammen var Puraskar Bhai den, der for det meste var ansvarlig for arbejdet med at opretholde disse kontakter, og han forsynede dem med nyt om elevernes hjemlige baggrund og deres fremskridt i ashrammen og besvarede spørgsmål, der blev stillet af vennerne. Efterhånden som antallet af involverede i "Lakshmi Ashrams Venner" voksede, forøgedes arbejdet med at skrive og korrespondere både for Inger Marie Sørensen i Danmark og for Puraskar Bhai og sommetider mig her i Indien. Vi skulle holde Inger Marie up to date med aktiviteterne i ashrammen, så hun derefter kunne holde vennerne informeret. Nogle mennesker fra andre lande end Danmark var også blevet medlemmer, og de skulle også have informationer om ashrammen. Så kom ideen om et nyhedsbrev som et middel til at overvinde dette problem. Dette nyhedsbrev – med navnet 'Sanchar' – blev startet i 1968. 'Sanchar' er et Sanskrit ord, som betyder "kommunikation". Puraskar Bhai, der selv er Sanskrit lærer, fandt på dette navn.

Hvem kunne have forestillet sig, at "Sanchar" en dag med stolthed kunne færdiggøre udgave nr. 100, eller at vi ville fortsætte i så mange år med at modtage økonomisk støtte fra vores danske venner? Hvem kunne i det hele taget have forestillet sig, at kontakten mellem ashramfamilien og "Lakshmi Ashrams Venner" ville blive så rodfæstet, at hundreder af danske venner ville besøge Lakshmi Ashram, og at så mange ashrammedarbejdere til gengæld ville besøge Danmark? Ikke engang i vores vildeste fantasi havde vi nogensinde forestillet os, at vi, dvs. Lakshmi Ashram og "Lakshmi Ashrams Venner", sammen ville fuldføre så mange projekter. Alt dette er dog foregået i snart næsten fyrré år. Sammen har vi skabt en virkelig smuk menneskelig historie. Så mange bjergpiger har fået en uddannelse, som har styrket deres selvtillid, og det er via styrken hos nogle af disse piger, at Lakshmi Ashram i sit tresindstyvende år, stadig fuld af ung energi, fortsætter med at skabe nye muligheder og åbner nye veje for livet i området. Et stort antal af vores tidligere elever, der er dybt inspireret og viet til at tjene samfundet, arbejder aktivt i forskellige dele af landet, mens "Sanchar" fortsætter med at spille en inspirerende og aktiv rolle som et stærkt, men også mildt led mellem Lakshmi Ashram and "Lakshmi Ashrams Venner". Dets udseende fortsætter med at blive forbedret fra dag til dag. I alle disse år er det aldrig blevet træt og har aldrig accepteret nederlag.

I dag er Inger Marie og Svend Otto Sørensen, grundlæggerne af denne historie, ikke længere i blandt os, og det er den inspirerende kilde og aktive, entusiastiske støtte af denne inspirerende historie, Puraskar Bhai heller ikke. Disse tre var imidlertid så stærke grundsten, at værket, de skabte, i dag med succes føres videre af Lone Poulsen sammen med støtten fra alle vores venner, og det har opbygget en dyb tradition for menneskelig udveksling. Gennem alles kærlighed over for menneskeheden, fortsætter denne bestræbelse med at knytte vores to verdener sammen på en meget betydningsfuld måde.

Tres år med Lakshmi Ashram

Af Kanti Didi

Lakshmi Ashram er næsten tres år gammel; *så lad os kigge lidt tilbage i tiden!*

Ashrammens historie er nøje forbundet med grundlæggeren Sarala Behns liv. Hun blev født den 5. april 1901 under navnet Catherine Mary Heilemann i England. Det stiller straks spørgsmål til, hvordan hun blev inspireret til at tage til Indien.

Under tiden med britisk overherredømme i Indien, da uafhængighedskampen, under ledelse af Gandhi, foregik, var den karakteristiske kvalitet i hans kamp, at han ønskede, at friheden skulle opnås uden brug af vold, men med ikke-voldelige midler – civil ulydighed og konstruktive programmer (khadi², basic education³, spiritusforbud, styrkelse af kvindens magt, lige respekt for alle trosretninger, fjernelse af urørlighedsbegrebet, omsorg for dem, der var ramt af spedalskhed osv.). Han arbejdede selv for at føre alle disse programmer ud i livet.

Inspireret af Gandhis filosofi om ikke-vold ønskede Sarala Behn at komme til Indien for at møde ham og slutte sig til hans arbejde. Hun ankom til Indien i 1932 og tog til Udaipur i Rajasthan, hvor hun tilbragte nogen tid med at undervise. Men hun fandt nu ikke ingen personlig tilfredsstillelse der.

I 1935 tog hun af sted for at møde Gandhi i hans ashram i Sevagram, tæt ved Wardha i Maharashtra. Der blev hun så optaget af aktiviteterne i Gandhi's basic education, at hun ønskede at blive der permanent. Men som resultat af til stadighed at lide af malaria og dysenteri blev hun tvunget til at tage op i bjergene for at komme til kræfter, og hun kom til Almora i Uttarakhand.

Det var i august 1941, at hun ankom til Shree Gandhi Ashram i Chanauda, der lå ved bredden af Kosi-floden kun et lille stykke vej fra Kausani. Fra dette specielle sted løftede de revolutionære frihedskæmpere deres stemmer højt og klart for 'Hind Swaraj'. De lange brede dale med afgrøder, der duvede let i brisen, den smukke panoramaudsigt over Himalaya fra Kausani og de skovklædte skråninger, der omgav hende på alle sider, berørte hende meget. På samme tid fik hun dyb sympati for de lokale folk, der led så meget under britisk dårligt styre og undertrykkelse. På trods af, at hun selv var britisk, opponerede hun mod britisk styre og blev arresteret og sendt i fængsel. Hun blev også sat i husarrest i et lille hus i Kausani, hvor hun boede på det tidspunkt.

I denne historiske bygning blev grundlæggelsen af Lakshmi Ashram uofficielt startet den 8. august 1945. Shri Purnanand Sanwal havde givet dette hus og en lille æbleplantage til Sarala Behn, og som minde om hans kone, Lakshmi, blev det kaldt Lakshmi Ashram. Lakshmi Ashram blev formelt indviet den 5. december 1946. Institutionen blev officielt registreret under navnet Kasturba Mahila Utthan Mandal den 25. august 1947.

Et grundigt studie af befolkningen i bjergområdet afslørede for Sarala

Behn, at kvinderne i dette traditionelle patriarkalske samfund blev betragtet som ringere, og de fik ingen lejlighed til personlig udvikling og økonomisk uafhængighed. Hun følte ved denne negligerende af kvinderne i samfundet, at der ikke kunne være et stærkt og sundt samfund, før kvinderne fik mulighed for at stå på egne ben. For at gøre dem uafhængige burde de have mulighed for at få nytte af Gandhis basic education, som ville give dem en all-round uddannelse, så at de med fuld selvtilid kunne hjælpe med til at skabe et blomstrende og sundt samfund.

I løbet af denne periode kom Radha Behn som ung teenager til Lakshmi Ashram, og hun fortsætter selv i dag i en alder af 74 år med samme energi og med et helt livs ophobet erfaring og viden bag sig med at sprede budskabet om Gandhi og Vinobas filosofi over hele Indien. På samme tid blev hun Sarala Behns højre hånd, og hun blev fuldstændig engageret i ashrammens arbejde med basic education.

² Khadi: Håndspundet og håndvævet stof. Symbol for Gandhi-bevægelsen.

³ Basic education: Arbejdsorienteret uddannelsessystem. Målet er at give mennesker selvtilid og selvrespekt, samtidig med at de lærer at blive selvforsynende og selvstyrende.

Med en fast tro på hakken, seglen og pennen som basis for at opnå den integrerede udvikling af 'hånden, hovedet og hjertet' – "Uddannelse er udelelig fra livet" – blev følgende aktiviteter taget op på en integreret måde i ashrammen: landbrug og husdyrhold, spinning og vævning, musik og drama, hygiejne, alle køkkengøremål, omsorg for gæster og syge, landbrugsindustri og khadi. Det underliggende mål for Sarala Behn var at forberede eleverne på at blive landsbyarbejdere. Arbejdet i ashrammen fortsatte og voksede fra dag til dag.

I løbet af denne periode udbrød der krig ved Indiens grænseområder, i 1962 med naboen Kina og så i 1965 med Pakistan. Under konflikten med Kina blev der organiseret en "Verdensfredsmarch" fra Delhi til Beijing. Sarala Behn fulgte med i den i en uge. Da hun var af fremmed nationalitet, var hun ikke i stand til at få en officiel tilladelse til at fortsætte til Indiens grænse til Kina. Men Sarala Behn hævdede, at hun var en verdensborger. Så i 1967 forlod hun Lakshmi Ashram og tog af sted for at tilslutte sig Vinoba Bhave i Bihar, hvor hun blev aktivt involveret i Gramdan⁴ aktiviteter.

Ansvarsbyrden for Lakshmi Ashram faldt nu på Radha Behns skuldre, og hun overtog både arbejdet som administrator og leder på ashrammen. Hun viede fuldstændigt sit liv til dette arbejde indtil 1989 og bragte sine færdigheder og erfaring i spil her. Tidligt i denne periode befandt ashrammen sig i økonomiske vanskeligheder. Både hun og Devi Puraskar etablerede forbindelse med danske venner, hvilket bragte os økonomisk stabilitet. "Lakshmi Ashram Venner" voksede, og deres støtte er fortsat helt til den dag i dag.

Lakshmi Ashrams aktiviteter rakte ud over dets eget område, og ashrammen deltog også aktivt i sociale bevægelser i Uttarakhand, sådanne som forbudsbevægelsen og kampen mod de store dæmninger. Radha Behn appellerede til den næste generation om at overtage ledelse af ashrammen, og som resultat af dette meldte Pushpa Joshi sig parat til at overtage jobbet, hvilket hun passede til 2001. Efter hende overtog Neema Vaishnav ansvaret, og hun leder ashrammen nu i dag. For at hjælpe hende med opgaven blev der nedsat en uformel styregruppe, der omfattede de ældre medarbejdere, for at klare de daglige gøremål i ashrammen. Pt. er der omkring tres elever og tyve medarbejdere i ashrammen.

Eleverne i 1.-10. klasse har tre timer om dagen med boglig undervisning, mens resten af deres dag er viet til praktiske gøremål. Eleverne er delt i hold til de daglige huslige arbejder. Hvert hold har en leder, som sørger for lederskab, så holdet lærer at arbejde med en form for ansvarlighed. For at fremme en følelse af selvtillid og uafhængighed af tanke og handling, holdes der hver anden måned valg af "ministre" til ashrammens "Ministerråd". Ministrene er hver især ansvarlig for forskellige aspekter i ashrammens daglige liv: køkkenminister, sundhedsminister, gæsteminister, minister for rengøring, landbrugsminister og kulturminister. Ministrene vælger selv en første-minister.

I de senere år er vi begyndt på en produktion af svampe, gurkemeje og røgelsespinde. Vi har også startet et bageri, men ingen af vores medarbejdere har endnu mestret færdigheden i at kunne bage ordentligt, og således er vi stadig ikke selvforsynende på dette område. Lakshmi Ashram har også et værksted i vores Udyog Mandir (en bygning på en bjergskråning på den anden side af Kausani), hvor der arbejdes på at udvikle forbedrede landbrugsredskaber til bjergbrug. Denne bygning huser også vores offentlige bibliotek med en læsesal, og det har blomstret i mange år.

Hver anden måned udkommer to håndskrevne magasiner, "Suryoday" and "Vijay", som giver vores elever mulighed for at udvikle deres kreative og skriftlige evner.

Lad os nu kaste et hurtigt blik på ashrammens landsbyaktiviteter! Lad os først se på Kosi-dalen, hvor der er godt to dusin landsbyer inden for en afstand af 2-5 kilometer fra ashrammen. Sarala Behn startede med at vandre rundt i disse landsbyer efter sin ankomst til dalen i 1941. Der havde hun hjulpet de mennesker, der led under det britiske styre. Efter at have startet Lakshmi Ashram i Kausani i 1946, ydede hun lægehjælp til disse landsbyer.

I dag, efter at der er forløbet tres år, er der sket store ændringer i betingelserne for skovene og vandresurserne. Der har været drevet en usædvanlig stor udnyttelse af både skov og vand. Nyligt

⁴ Gramdam: betyder landsbygave. Hele landsbyen arbejder sammen. De ejer jorden i fællesskab og deler udbyttet.

installerede håndpumper tømmer hurtigt grundvandsreserverne. Hugning af træ og skovbrænde har reduceret skovdækket. Kosi-dalen har nu et fuldstændigt andet udseende. Den engang så dybe Kosi-flod bliver mere og mere tør fra dag til dag. Der var engang, hvor der var en traditionel vandmølle tæt ved hver en landsby. Folk plejede at male deres korn fra markerne i vandmøllerne og fik på den måde nærende mel. Lad os nu se på, hvad Basanti Behn har lavet i denne dal i de sidste tre år.

Med tyve års erfaring i at arbejde i godt fyrré landsbyer i Danya-området bag sig er Basanti Behn nu aktiv i at højne bevidstheden blandt landsbyboerne i den øverste del af Kosi-dalen for at beskytte vandressurserne, skovene og jorden.

“Disse skove er nødvendige for at skaffe vand. Disse skove tilhører ikke regeringen, men de er snarere vores. Vi bor tæt ved dem i vores landsbyer. Vores køer og geder tilbringer dagen med at græsse der. Kvinderne bringer græs, brænde og blade derfra. Ligeledes får mændene tømmer derfra. Så hvorfor skulle vi ikke bekymre os om disse skove med kærlighed og lidenskab. Lad os passe dem på en rigtig organiseret måde. Vores dyrehold, vores landbrug og vores vandressurser afhænger af disse skove.”

Landsbyboerne er begyndt at forstå dette budskab. De har organiseret sig på landsbyniveau og er startet på at udføre deres ansvarsopgaver i fællesskab. Der var engang, da folk ikke tog sig af, at skovbrande brændte i ugevis, og de var simpelt hen afhængige af, at skovstyrelsens medarbejdere slukkede ilden. Nu er de altid på vagt, og når som helst de ser røg et eller andet sted i skoven, farer de af sted for at slukke ilden og forhører sig om, hvem der var de letsindige og ondsindede folk, som havde handlet uansvarligt. Sådan to landsbykvinder skal i år belønnes med regeringspriser.

Landsbykvinderne har dannet kvindegrupper, som har standset korruptionen hos regeringens skovarbejdere for således at redde skovene, og på møderne med styrelsen har de fremsat deres krav om deres rettigheder.

“Vi redder skovene selv i en sådan grad, at vi undgår at skære bladene af egetræerne til foder til vores kvæg. Dette har gjort, at skovene har blomstret endnu en gang, og strømmen i Kosi-floden er forøget. Vi har forsterket til skoven og vandet. Hvordan kan de rige hotelejere, der bor i deres store huse og tjener penge på turisterne, komme og tage vand, som er vores livline? Vi bryder os ikke om regeringens skovregler og regulativer, som ikke dækker vores interesser. Vi er afhængige af skovene, skovene er vores. Vi kan imødekomme alle vores behov fra disse skove og vil også beskytte dem. Når vi påtager os ansvar, har vi også rettigheder. Vi må opnå vores rettigheder.”

Denne bevidsthed har udviklet sig hos vores landsbyboere.

Der har ikke været nogen mulighed i landsbyerne for pasning eller undervisning af de små børn. Nu er der i godt ti landsbyer i Kosi-dalen oprettet balwaris (børnehaver) for disse små børn,

og de bliver ledet af lokale kvinder, som har mindst eksamen efter 8. eller 10. klasse. En bevidsthed har udviklet sig i landsbysamfundet for betydningen af undervisning og beskæftigelse. De piger, som har taget 10. klasse, finder nu tid til – efter at have færdiggjort deres husarbejde og andet arbejde – at fortsætte deres studier og gå til eksamen. Nogle ønsker også at tage et eller andet kursus, så at de på den måde kan få mulighed for at få et arbejde. Disse sidste tres år har sandelig bragt store forandringer!

Hovedbeskæftigelsen for de lokale mænd er at sidde og drikke te på de små testeder, spille kort og drikke spiritus. Kvinderne har også taget til orde over for disse laster. De mænd, som tidligere fordrev tiden med at spille kort og gamble, dyrker nu grønsager og tjener lidt penge på dette.

Regeringsprojekter til en værdi af millioner af rupees eksisterer faktisk også til børnehaverarbejdet og til at bringe Kosi-floden tilbage til et bedre niveau, men hvor meget gøres der i virkeligheden, og hvor meget er blot papir? Landsbyboerne bliver grådige for at få del i disse fonde, og deres mod og holdånd bliver ødelagt. De mangler en fornemmelse af, at disse programmer er deres.

Foruden disse igangværende aktiviteter i Kosi-dalen udføres der omfattende landsbyaktiviteter i Danya-området. Lad os nu bevæge os mod Danya! Hvordan begyndte disse aktiviteter? Hvordan ser det ud nu til dags?

Inspireret af Gandhi og Vinobas idealer om landsbyarbejde havde Radha Behn sammen med sine medarbejdere længe ønsket, at Lakshmi Ashram skulle arbejde i de isolerede landsbyer, hvor folk er langt fra det moderne livs lyksaligheder og bor langt fra vejen og basaren, og hvor der stadig er behov for undervisning. Denne drøm så dagens lys, da et voksenprogram blev sat i gang i 1978 i Panuwanaula (der ligger øst for Almora på vejen til Pithoragarh) sammen med spinding af uld og åbning af en butik, der skulle sælge khadi. Den erfaring, der blev vundet ved at have boglig aftenundervisning for voksne, var, at der var et endnu større erkendt behov i de lokale samfund for at give skoleundervisning til de små børn. Som resultat af dette blev der startet børnehaver i adskillige landsbyer i området. Lokale piger, som havde taget eksamen efter 8. eller 10. klasse, blev trænet i at være ledere i disse børnehaver. Dette gav dem både mulighed for at arbejde og også at tjene lidt lomme penge. De fik et ti dages kursus som børnehaveledere – noget der hjalp på deres personlige udvikling. Væksten af programmet blev langsomt forøget, så der nu findes godt fyrré børnehaver, som har ført til en social bevidsthed i landsbyerne. I deres fritid opbygger disse børnehaveledere deres kontakter i de respektive landsbyer og deltager i andre aktiviteter som f.eks. miljøprogrammer. En gang om året bliver der arrangeret en Bal Mela (børnefestival), og børnene fra alle de nærliggende børnehaver deltager og præsenterer sange, danse, dramaer osv. Dette får familierne til at blive mere entusiastiske over for ashrammens aktiviteter.

Et særligt problem i dette område er alkohol. Mændene er parat til at bruge deres sidste rupee af deres indtjente midler på alkohol. De bliver svage på krop og sjæl. Deres familier bliver ødelagt økonomisk, socialt og uddannelsesmæssigt. Den dårlige virkning påvirker især kvinder og børn. Mens folk lider skade, nyder regeringen godt af salget via alkoholleverandører og åbne alkoholudsalg på markederne. Rent drikkevand er måske ikke til rådighed, men det er alkohol til gengæld!

Det sociale miljø i Danya og de omkringliggende landsbyer blev meget korrupt som resultat af åbning af et alkoholudsalg i selve Danya, og det fik de lokale landsbykvinder til at protestere højlydt. De bad Radha Behn om at lede dem i deres kamp. Hun sad sammen med landsbykvinderne som strejkevagter foran spritbutikken og udholdt solens hede så vel som regn og kulde. Leverandørerne truede dem, men alligevel fortsatte deres protest. De stod også strejkevagter foran distriktsdommerens kontor. Det endte som en stor succes. Denne kamp frembragte en bevidsthed hos de almindelige borgere og forøgede deres mod til at bekæmpe alkoholens svøbe.

Danya-området står over for alvorlig vandmangel. I bestræbelse på at klare denne kritiske situation har de fået hjælp til at opsamle regnvand, og cementtanke er blevet bygget hos mange familier til opsamling af regnvand fra tagene. Det har skabt stor lettelse. Der har været organiseret kampagner til renholdelse af kilderne og deres omgivelser i landsbyerne, og der er blevet arbejdet med deres bevarelse og beskyttelse.

For at hjælpe med at forøge vandmængden fra landsbykilderne er man startet på at beskytte den lokale skov og plante nye træer. Små damme er blevet gravet for at opsamle overfladevandet

for at hjælpe med at hæve vandplateauet. Når skovene bliver fri for græssende kreaturer, vokser græsset frodigt i monsuntiden og bliver så høstet af landsbyboerne på en velorganiseret måde, således at alle får lige gavn af det.

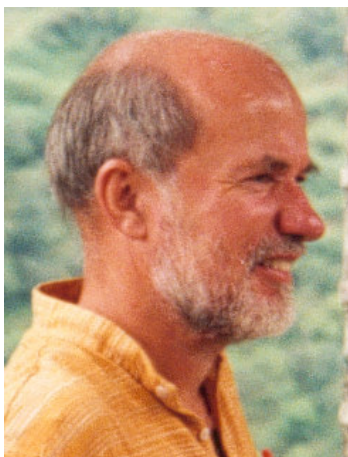
Vores lokale team, der består af Chandra Pant, Kavita Pant og Prakash Joshi, styrer vandaktiviteterne i disse landsbyer meget effektivt.

Oprettelsen af børnehaverne har ført til en revolutionerende ændring i uddannelsesmønstret. Børnene i landsbyerne begyndte at få undervisning: dans og sange, renlighed, både personligt og i omgivelserne, talegaver, god opførsel, miljøbevidsthed osv. Pigerne, som tidligere ikke kom i skole, bekymrede sig kun om deres yngre søskende og kvæget, og deres giftermål blev hurtigt arrangeret. Nu går pigerne i børnehave og derefter i den lokale skole, og det sætter en stopper for mange børneægteskaber. Ved siden af de huslige pligter fortsætter pigerne deres studier.

David Bhai spiller en aktiv rolle i miljøaktiviteterne i og omkring Danya, og han tager regelmæssigt derud for at holde øje med regnskaberne og for at deltage i møder. Pushpa Joshi er den hovedansvarlige for alle aktiviteterne i Danya-området.

Miljøarven efter Sarala Behn

Af David Bhai

*“There is enough in this world for everyone’s need,
But not for anyone’s greed.”*

*(“Der er nok i denne verden til at dække enhvers behov,
Men ikke nok til dække enhvers grådighed.”)*

Disse ofte citerede ord af Mahatma Gandhi udtrykker klart dybden i hans miljøbevidsthed på et tidspunkt, da det overvældende flertal af folk følte, at der slet ikke var nogen begrænsninger for økonomisk vækst. Dog i anden halvdel af det tyvende århundrede begyndte en voksende forståelse for de negative indvirkninger på miljøet – forårsaget af den tøjlesløse økonomiske udvikling – at udvikle sig. Bøger som Rachel Carsons “Silent Spring” gjorde et stort indtryk på offentligheden. Sarala Behn var meget opmærksom på udviklingen i den vestlige verden, bl.a. ved regelmæssigt at læse “The Ecologist”

og andre lignende miljøpublikationer.

Her i Uttarakhands bjerge åbnede voldsomme oversvømmelser i Alaknanda-dalen i 1970 folk øjne for den direkte virkning af den ukontrollerede fældning af skovene, og ud af den voksende bevidsthed opstod Chipko-bevægelsen (Omfavn Træerne). Det var på det tidspunkt, da ordet ‘miljø’ stadig kun var et anliggende for en engageret minoritet, at Sarala Behn startede med at skrive meget omfattende om miljøkrisen, som menneskeheden stod overfor, både på engelsk – “Revive Our Dying Planet” – og på hindi. Hendes bog på hindi “Sanrakshan Ya Vinash” (“Protection or Devastation”) var virkelig sikkert den første, der blev skrevet på hindi om miljøspørgsmål. Dengang var hun vendt tilbage til Himalaya og boede i et lille hus, “Himdarshan Kutir”, tæt ved landsbyen Dharamghar, der ligger mellem rige egeskove med udsigt over de smukke snedækkede tinder i Panchachuli-kæden.

Sarala Behn var virkelig the ‘Mother’ i Sarvodaya-bevægelsen i bjergene i Uttarakhand, en kilde til inspiration for Gandhi-græsrodsarbejderne. Det var disse, især Sunderlal Bahuguna og Chandi Prasad Bhatt, som påtog sig lederskabet af Chipko-bevægelsen, som via direkte ikke-volds aktioner sammen med de lokale søgte at beskytte skovene fra at blive fældet af fremmede entreprenører. Fortsatte direkte aktioner gennem 70’erne førte endelig til centralregeringens lovgivning i 1981, som indførte et fuldstændigt forbud mod at fælde træer i Himalaya.

Chipko-bevægelsen havde måske opnået sit hovedformål, men skovspørgsmål fortsatte med at spille en vigtig rolle i folkebevægelser i Uttarakhands bjerge. Disse bevægelser fokuserer nu specielt på folks rettigheder i skovene, hvilket lovmæssigt i det store og hele hører under regeringen, en

arv fra det britiske kolonistyre. Et følelsesladet spørgsmål er lukningen af store arealer skovland og højtliggende alpine græsarealer som naturreservater, biosfærereservater og lignende, hvilket fratager den lokale befolkning deres traditionelle rettigheder til adgang til græsning, brænde og foder.

I 80'erne var der et særligt miljøanliggende, nemlig den negative virkning af ukontrolleret minedrift efter mineraler, særligt sæbesten. Lakshmi Ashram var direkte impliceret i at yde støtte til adskillige græsrodsagitationer mod destruktive mineaktiviteter. I den nærliggende landsby Khirakot havde en fremmed forretningsmand fået en tilladelse til at bryde sæbesten lige oven over landsbyen. I begyndelsen slog landsbyboerne sig til tåls med dette, men meget hurtigt, da de begyndte at lide direkte af effekten af minebrydningen, organiserede de en agitation på en ikke-voldelig måde mod minedriften og søgte også retslig erstatning. Nu afdøde Shri Himmat Singh Bhakuni, Lakshmi Ashrams mangeårige kasserer, spillede en førende rolle i denne kampagne, og det gjorde kvinderne i landsbyen også under et inspirerende lederskab af Malti Devi. I samme periode ydede ashrammen også moralsk støtte til en lignende kampagne hos landsbyboerne i Chaurasthal højt oppe i bjergene over mod Pindari-gletscheren.

Et andet fokuspunkt for miljøforkæmperne i Uttarakhand har været det store antal af forestående dæmningsprojekter, af hvilke det største projekt er Tehri-dæmningen på Bhagirathi-floden i Garhwal. Projektet stammer helt tilbage fra 70'erne, og modstanden mod dens bygning er foregået i årtier, selv om dæmningen endelig blev besluttet i juli 2006. Mange af Gandhi-arbejderne var aktive i at organisere en ikke-voldelig modstand mod opførelsen af denne, og Sunderlal Bahuguna påtog sig mange lange fasteperioder for at gøre opmærksom på de sociale og miljømæssige problemer, som den førte med sig, og for at tvinge regeringen til at genvurdere deres politik. De spørgsmål, der blev rejst, inkluderede farene ved at bygge sådan en massiv dæmning i en jordskælvszone, det presserende behov for at søge alternative midler til at udnytte flodernes vandkraft til energi og spørgsmålet om genhusning af tusinder af mennesker, der blev fordrevet fra deres hjem. Siden Indien opnåede selvstændighed i august 1947, er hundredetusinder af mennesker blevet fordrevet fra deres fædrenehjem i 'udviklingens navn', men meget få er blevet passende genhuset selv efter årtier.

Lakshmi Ashrams hus i Danya

Lakshmi Ashram havde altid haft en stor miljøbevidsthed inden for sit eget område, men efter at vi var begyndt på vores børnehaveprogram i 1982 i området omkring Danya, blev vi mere direkte involveret i at arbejde med de lokale samfund for at tage fat på miljøproblemer der. Børnehaverne blev en indgang for ashrammedarbejderne til at arbejde sammen med landsbysamfundene om andre spørgsmål, som f.eks. hygiejne og miljø og især bestræbelser på at genoprette de elendige

landsbyskove for at kunne imødekomme landsbyens behov for brænde og foder. Kvinderne blev opmuntret til at danne kvindegrupper (Mahila Mangal Dals) for at arbejde kollektivt om at klare deres almindelige resurser – skov, vand og jord – til gavn for hele fællesskabet. Tyve år senere fortsætter beboerne i Dharagarh, Sahkande og andre landsbyer med at styre deres landsbyskove til gavn for alle.

I de seneste år har teamet i Danya fokuseret sin energi på et specielt mikrovandskelsprogram med en holistisk vision om naturlig resursestyring og har opmuntret folk til at deltage aktivt i at arbejde sammen til fælles bedste. Der har udviklet sig et højt niveau af bevidsthed blandt folk, og de er parat til at bruge deres tid og arbejdskraft til gavn for deres landsby. Landsbyskoven, som for få år siden var meget misligholdt, blomstrer nu endnu engang – og reddet fra ukontrolleret beskæring står egetræerne i blomst. Nu, da kvæget ikke længere græsser i skoven, giver den masser af foder i

efterårssæsonen, hvilket bliver beskåret på en kontrolleret måde af de familier, der har ret til brug af skoven.

En af vores seniormedarbejdere, Basanti Behn, som i mange år arbejdede i Danya-området, vendte tilbage til Kausani for godt tre år siden og er nu meget aktiv i landsbyerne i Kosi-dalen, de selv samme landsbyer som Sarala Behn fik så stort et kendskab til, da hun første gang kom til Kumaun Hills i 1941. Basanti Behn har fine organisatoriske evner, og disse er blevet brugt godt i landsbyerne i dalen, hvor hun har organiseret kvinderne i Mahila Mangal Dals i de sidste tre år, så de arbejder sammen om sociale og miljømæssige spørgsmål.

Deres vigtigste problem er vand. Kosi-floden, som udspringer på de østlige skråninger ved Pinath vest for Kausani, er livlinen for dalens samfund, idet den giver vand til både landbrug og den daglige husholdning. Men år efter år er vandmængden aftaget, og det truer selve eksistensen i samfundet. Inspireret af Basanti Behn har kvinderne udviklet en dyb bevidsthed om, at hvis Kosi-floden skal forynges, er det helt afgørende, at skovene bliver gendannet til hvad de var i deres tidligere glansperiode. Således har en efter en af kvindegrupperne besluttet, at de ikke længere vil beskære de unge træer i skoven, men kun samle dødt træ til brændsel. De er også standset med at beskære egetræer for at få foder. De er blevet opmuntret til at grave små damme, kendt under navnet 'khals', som samler overfladevand og forøger gennemsivningen i jorden.

Allerede inden for de sidste par års tid begynder deres kollektive bestræbelser sig at vise positive resultater med for længst udtørrede kilder, der begynder at fyldes med vand. Deres urokkelige engagement i skovene ses også på deres reaktion, når skovbrande bryder ud. I samme øjeblik de ser røg rejse sig et eller andet sted i skoven, standser de straks det arbejde, de er i gang med, og løber sammen ud for at slukke ilden. Tidligere ville de ikke have gjort noget, idet de følte, at det ikke var deres ansvar, men snarere skovstyrelsens.

Kvinderne forstår den styrke, de har, når de står sammen og bekæmper deres fælles problemer, om det så er miljømæssige eller sociale problemer. De har fået en dybere forståelse for deres tætte forbindelse med det omgivende miljø, og hvordan det er deres kollektive ansvar at påvirke deres omgivelser på en sådan måde, at de bringer skovene tilbage til deres tidligere frugtbarhed.

Som det velkendte Chipko slogan udtrykker det:

*"What gifts do the forests provide – Soil, water and air.
Soil, water and air – these are the basis of life."
("Hvilke gaver giver skovene – jord, vand og luft.
Jord, vand og luft – disse er basis for liv.")*